

Republika Hrvatska
Općinski sud u Rijeci
Rijeka, Žrtava fašizma 7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Rijeci, po sucu toga suda Katarini Bajčić Ivančević, u pravnoj stvari tužitelja Veselka Bebeke iz Rijeke, Andrije Mohorovičića 15 a, OIB 51261651252 zastupan po punomoćniku Jovani Puhalo Pezer odvjetnici u Zagrebu protiv tuženika OTP banka d.d., Split, Ulica Domovinskog rata 61, OIB 52508873833 zastupana po punomoćniku Miroslavu Plašćaru odvjetniku iz OD Žurić i partneri odvjetnici u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i dr., nakon glavne rasprave održane i zaključene dana 06. srpnja 2026. u prisutnosti tužitelja, punomoćnika tužitelja i zamjenika punomoćnika tuženika te javne objave od dana 29. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnim dio odredbe Ugovora o kreditu 18385/06 sklopljenog između tužiteljice i tuženika, od dana 05.04.2006. godine, sadržan u čl. 5. st. 2. Ugovora o kreditu, koja nosi naziv "NAKNADA" a koja glasi:

"Naknada za obradu kreditnog zahtjeva i upravljanja kreditom iznosi 0,50% (nula cijelih pedeset posto)."

II. Nalaže se tuženom OTP banka d.d. Split, Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833 da tužitelju VESELKU BEBEKU iz Rijeke, Andrije Mohorovičića 15a, OIB: 51261651252, isplati iznos od 111,05 EUR, zajedno s pripadajućom zateznom kamatom počev od 07.04.2006. do isplate, i to do 31. prosinca 2007. po stopi iz čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate ("Narodne Novine" 153/04), od 01. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 01. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za

referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku da u roku od 15 dana plati tužitelju parnični trošak ovog postupka u visini od 224,14 EUR, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od 29. srpnja 2026. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine u roku od 15 dana.

Obrazloženje

Tužitelj u tužbi podnesenoj ovome sudu 23. travnja 2025 navodi kako je dana 05.04.2006. godine, tužitelj je sa tuženikom sklopio Ugovor o kreditu broj: 18385/06 prema kojem je tuženik kao kreditor, tužitelju kao korisniku kredita stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 38.855,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti. Navedenim osnovnim Ugovorom, ugovoren je rok otplate kredita na 180 (slovima stoosamdeset) mjeseci sa ugovorenim mjesečnim anuitetima. Odredbom čl. 5. st. 2. predmetnog Ugovora tuženik je obvezao tužitelja na plaćanje naknade za obradu zahtjeva u visini od 0,50 % (slovima nulacijelihpedestposto) bez da mu je prethodno, a niti naknadno jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih troškova, tj. od čega se isti sastoje, u kojem konačnom iznosu, niti zašto je baš određena naknada u visini od 0,50 % od iznosa kredita, što navedenu obvezu tužitelja kao potrošača čini u potpunosti neodređenom i neodredivom, posljedično i nepoštenom i ništetnom, sukladno odredbi čl. 270 Zakona o obveznim odnosima. Nadalje, sporna odredba u potpunosti odgovara i pojmu nepoštene ugovorne odredbe kako ju definiraju odredbe čl. 81. st.1 i st. 2 i čl. 82. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03), obzirom da se radi o odredbi koja je unaprijed formulirana u tipskom, standardiziranom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane tuženika kao JAČE ugovorne strane, a u kojem se položaju se tuženik nalazi zbog nesporne okolnosti da je financijska institucija te profesionalno dioničko društvo. Tuženik je nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva, na koji način je doveo tužitelja u neravno pravan položaj u kojem isti nije mogao utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora, odnosno o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo sa tužiteljem. Tužitelju je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza, koja kao takva uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita - potrošača kao jedne ugovorne strane, u odnosu na banku - trgovca kao druge ugovorne strane, a

navedeno je suprotno temeljnim načelima obveznog prava: načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, načelu dužnosti njihove suradnje te načelu zlouporabe prava. Također, u ugovoru nije bilo navedeno po kojem tečaju će se obračunati sporna naknada (da li po kupovnom, srednjem ili prodajnom tečaju), a dodatno, nije precizirano niti da li će biti relevantan tečaj na dan sklapanja ugovora, na dan isplate kredita ili na neki treći dan. Nadalje, tuženik je tužitelju odobrio jedan iznos kredita, a faktički mu isplatio drugi iznos, umanjen za navodne troškove obrade kredita, koja obrada, usput rečeno, ulazi u opis radnog mjesta kreditnog referenta, zaposlenika banke. Tuženik je naplatio tužitelju prilikom isplate kredita 07.04.2006. godine naknadu u iznosu od 836,69 kn . Obračunato po fiksnom tečaju konverzije koji za 1 EUR iznosi 7,53450 kn tužitelj na ime naknade za obradu kredita potražuje iznos od 111,05 EUR s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama. Na taj način prouzrokovao je neravnotežu u međusobnim obvezama trgovca i potrošača, jer nije jasno koji bi to pravedni i objektivni eventualno nastali troškovi koje bi kreditor imao bili u izravnoj korelaciji sa sklapanjem ugovora o kreditu, pa makar oni bili i točno u postotnom dijelu navedeni. U svakom slučaju, takva djelatnost svakako predstavlja osnovnu djelatnost gospodarskog subjekta, trgovca, ovdje kreditora.

Slijedom iznesenog predlaže sudu donošenje presude kojom se utvrđuje ništetnom dio odredbe ugovora o kreditu sadržana u čl. 5.2 koji je ugovorena naplata naknade za obradu kredita te isplatu stečenog bez osnove zbog primjene navedene ništene odredbe u visini od 111,05 EUR sa zakonskim zateznim kamatom od 07.04.2006 sadržaja pobliže navedenog u točkama I i II izreke ove presude uz naknadu parničnog troška.

Tuženik u odgovoru na tužbu osporava kako osnov tako i visinu tužbenog zahtjeva te ističe prigovor zastare. Glede naknade za obradu kredita ističe se da je u vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu, na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03) koji u čl. 81. st. 1., određuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok se prema st. 2. istog članka, smatra da se o pojedinačnoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Prema odredbi čl. 87. st. 1. ZZP-a, nepoštena ugovorna odredba je ništava, dok je st. 2. istog članka određeno, da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe. Dakle, nepoštena je ona odredba ugovora koja, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Međutim, da bi se u konkretnom slučaju moglo govoriti o neosnovano naplaćenju naknadi za obradu kredita potrebno je između ostalog i to - je li ista suprotna načelu savjesnosti i poštenja te uzrokuje li znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Tuženik drži u konkretnom slučaju nema značajnu neravnotežu na štetu tužitelja kao potrošača, a suprotno

načelu savjesnosti i poštenja. Naime, tom naknadom su se podmirivali troškovi poput: operativnih troškova (trošak rada djelatnika Banke, uključujući i troškove zaposlenika na razvoju i održavanju pripadnih IT sustava i sl.), materijalni troškovi (cijene uredskog materijala, informatičke opreme, trošak s osnove korištenja energenata, trošak s osnove razmjene podataka ili baza podataka s trećim stranama kao što su registar obveza po kreditima HROK ili HZMO itd.), troškova trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge (npr. trošak poštarine), povezanih regulatornih troškova (npr. za rad djelatnika svih službi, savjetovanje klijenta, izrada ponude za kredit, provjera i unos podataka iz zahtjeva za kredit, obrada zahtjeva, odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata kredita, odlaganje i arhiviranje kreditnog spisa i sl.) . Stoga je zahtjev u odnosu na naknadu kako glede ništetnosti tako i isplate neosnovan.

U konačnici, tuženik ističe prigovor zastare na ova potraživanje tužitelja, jer je naknada naplaćena u 2006. godini. Naime, ukoliko bi naslovni sud iz bilo kojeg razloga smatrao da bi cit. odredbe bile nepoštene, na zahtjev tužitelja ima se primijeniti petogodišnji rok od dana plaćanja. Obzirom da je plaćanje naknade izvršeno 2006. godine, od dana plaćanja naknade pa do podnošenja ove tužbe proteklo je više od 18 godina, što dakle čini da je potraživanje tužitelja u zastari. Vezano za tužbeni zahtjev tužitelja kojim potražuje zakonske zatezne kamate, tuženik ističe da čak i u slučaju kada bi sud utvrdio ništetnim pobijane odredbe ugovora i ocijenio osnovanim postojanje tužiteljeve tražbine, a što se spori u cijelosti, takav zahtjev tužitelja u odnosu na tijek zakonskih zateznih kamata bi bio u potpunosti neosnovan. Naime, odredbom članka 214. Ranijeg Zakona o obveznim odnosima, a koja odredba je istovjetna odredbi članka 1115. ZOO-a propisano je da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, vraća se zajedno sa zateznim kamatama i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Sukladno mišljenju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske iznijetog na sjednici dana 05. ožujka 2004. godine, Ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva. Navedeno mišljenje Vrhovni sud potvrđuje i u odluci posl.br. Rev-2781/2011 od 16. ožujka 2015. godine.

Slijedom navedenog, razvidno je da ukoliko bi sud ocijenio osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na glavnica, a što tuženik osporava, tužitelj bi eventualno imao pravo na zakonske zatezne kamate na potraživani iznos i to od podnošenja tužbe, a sve iz razloga jer je tek podnošenjem predmetne tužbe tužitelj postavio zahtjev prema tuženiku za povrat stečenog bez osnove, a tuženik u trenutku stjecanja nije bio nepošten te ga se sukladno izraženom shvaćanju VSRH u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim. Pored toga na tužitelja se, ne mogu primjenjivati benefiti kolektivne tužbe i računanja zastare od navedenih presuda. Navedeno dodatno cijeneći činjenicu da je i sudska praksa (npr. presuda Visoki trgovački sud RH, Poslovni broj: 28 PŽ-2637/2023-3 od 09. travnja 2024.

godine) zauzela stav da se opći rok za zastaru ima računati od dana kada je ispunjena obveza a ne od dana kada je presudom utvrđena ništetnost.

Naknada obrade kredita iznosi 179,27 CHF/ 836,69 HRK, a naplaćeno je 7.04.2006.godine, dakle sada 111,05 EUR. Stoga tuženik ne osporava visinu tužbenog zahtjeva već samo osnov.

U konačnici predlaže odbiti tužitelja s tužbom i tužbenim zahtjevom uz naknadu parničnog troška.

U dokaznom postupku sud je izvršio uvid i pročitao dokumentaciju priloženu spisu, proveden je dokaz saslušanjem tužitelja.

Ocjenom svih provedenih dokaza, a u smislu odredbe čl. 8 ZPP-a ovaj sud drži tužbeni zahtjev tužitelja osnovanim

Tužitelj ovom tužbom traži utvrđenje ništetnim čl. 5.2 Ugovora o kreditu zaključenog između stranaka 05. travnja 2006. u kojoj odredbi je navedeno da „da je tužitelj obvezan platiti naknadu za obradu kredita u visini od 0,50% od iznosa kredita. Slijedom takvog utvrđenja potražuje i isplatu naknade u visini od 111,05 EUR koja mu je naplaćena primjenom te odredbe sa zakonskom zateznom kamatom da dana kada mu je ista naplaćena.

Tuženik osporava tražbinu tužitelja. Ističe kako odredba sadržana u čl. 52. ugovora o kreditu nije nepoštena, a slijedom toga niti ništetna prema ZZP, ne osporava visinu tražbine, spori tijekom zakonskih zateznih kamata i ističe prigovor zastare.

Prema članku 3. Zakona o zaštiti potrošača/03 koji je bio važeći u vrijeme zaključenja ugovora o kreditu potrošači svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu u svrhe koje nisu nam je njegovom zanimanju, niti njegovoj posebnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Prema navedenoj zakonskoj odredbi za status moraju biti kumulativno ispunjena 2 uvjeta i to a da se radi o fizičkoj osobi i da on sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu s ciljem koji im nije u svrhu njene poslovne djelatnosti već u osobne ne komercijalne svrhe. Iz provedenog dokaznog postupka posebice iz ugovora o kreditu od godine i iskaza tužitelja neprijeporno proizlazi da ima status potrošača, naime prvi uvjet nesporno postoji, a što se tiče drugog uvjeta jasno je, a uzimajući u obzir članak 2 ugovora o kreditu da je predmetni namjenski podignit za adaptaciju nekretnine i kupnju namještaja , stoga iz navedenog jasno proizlazi, kako pravni posao nije zaključen u svrhu poslovne djelatnosti, već osobne i to adaptacije nekretnine za stanovanje, a suprotno tome tuženik na kojem je teret dokaza nije dokazao.

Sporno je među parničnim strankama je li ugovorna odredba iz čl. 5.2 ugovora o kreditu nepoštena, a slijedom toga i ništetna.

S obzirom na utuženo razdoblje mjerodavne su odredbe Zakona o zaštiti potrošača sa svim izmjenama i dopunama (NN 96/03). Odredbom čl. 84. ZZP-a iz 2007. g. propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Iz sadržaja predmetnog ugovora o kreditu proizlazi da je odredba koja su se odnosi tzv. ulaznu naknadu, jasno vidljiva- uočljiva u istoj je navedeno da se u visini od 0,50 % od iznosa kredita, jednokratna naknada, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredit.

No ovdje treba utvrditi je li predmetna ugovorne odredba iz čl. 5 Ugovora o kreditu bila razumljiva tužitelju kao potrošaču posljedično čemu je li poštena u smislu zakonskih odredbi iz čl. 81. ZPP-a iz 2003. g.

Analizirajući sam ugovor o kreditu ovaj sud utvrđuje da se radi o tipskom unaprijed formuliranog ugovoru, pripremljenom od strane banke –kreditora, stoga po prirodi stvari o pojedinim odredbama ugovora o kreditu nije moglo pojedinačno pregovarati niti se pregovaralo.

Sam tužitelj u iskazu navodi da ni na koji način nije mogao utjecati na sadržaj te ugovorne odredbe ona se već nalazila u ugovoru , nije mogao pregovarati niti o jednoj odredbi ugovora o kreditu pa niti o odredbi čl. 5.2 ugovora. Bilo je po principu " uzmi ili ostavi" Nije mu pojašnjeno zašto se ta naknada plaća koji su to točno troškovi obuhvaćeni istom, samo mu je rečeno da ju mora platiti da nema što tu s bankom pregovarati. Banka je pripremila ugovor.

Tuženik nije predložio saslušanje osobnog bankara koji je razgovarao s tužiteljem, a da bi se moglo utvrditi je li se baš o toj ugovornoj odredbi pregovaralo kako to tuženik ističe u odgovoru na tužbu.

Nadalje tuženik uopće ne navodi što se tom naknadom podmirivalo, nigdje ne stoji što točno ta naknada obuhvaća i koje to opravdane troškove obrade glede izdavanja kredita banka ima, ako je banka i imala kakve troškove glede obrade zahtjeva i izdavanja ugovora o kreditu isti se trebaju plaćati iz redovnih prihoda banke tuženika odnosno iz prihoda koji proizlaze iz redovnog poslovanja banke, a ne na način da se potrošaču nameće obveza ulazne naknade. Iako u vrijeme zaključenja ugovora ugovaranja takve naknade nije bilo nezakonito, Zakonom o potrošačkom kreditiranju iz 2017. je propisano da kreditne institucije ne smiju naplatiti naknadu za obradu/ ili odobravanje kredita iz čega je jasno proizlazi intencija zakonodavca da su potrošači u kreditima već opterećeni nizom davanja, plaćanje solemnizacije ugovora, stoga nametanje ove obveze potrošaču u periodu prije 2017. sud smatra nepoštenom praksom.

Potrošač mora razumjeti na formalnoj i gramatičkoj razini, kao i u pogledu njihovog konkretnog dosega u smislu da zna koje to stvarne troškove plaća i da može procijeniti sve ekonomske posljedice koje bi proizašle iz tih odredbi. Obzirom na opseg informiranosti koja proizlazi iz dokumentacije u spisu (prednik tužitelja je bio informiran o obvezi plaćanja predmetne naknade, ali nije bio informiran o razlozima koji opravdavaju plaćanje te naknade odnosno nije informiran koje usluge i koji troškovi tu ulaze i u kojoj visini svaki od njih niti o krajnjoj svrsi plaćanja te naknade), u ovom konkretnom slučaju taj zahtjev transparentnosti nije zadovoljen. Osim toga, i činjenica da je visina naknade za obradu kredita određena u postotku od odobrenog kredita, što znači da korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju višu naknadu, upućuje na zaključak da ugovorenom naknadom za obradu kreditnog zahtjeva nisu "pokriveni" stvarni troškovi koje tuženica ima pri obradi svakog pojedinog kreditnog zahtjeva pa je stoga navedena ugovorna odredba u kojoj je ugovorena navedena jednokratna naknada suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu prednika tužitelja kao potrošača, (tako i u pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženom u više odluka, primjerice Rev- 715/2024-2 od 22. svibnja 2024. i Rev-673/2023-2 od 13. veljače 2024. , pa je navedena odredba nepoštena odredba sukladno odredbi članka članka 87. stavak 1. ZZP – a ništetna

Valja ukazati da je Sud Europske unije u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 vezano uz nepoštenost ugovorne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi iznio stav: "3. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske ustanove kojim se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri." , pa iako se Direktiva 93/13 ne primjenjuje na konkretan slučaj obzirom je ugovor o kreditu sklopljen 2007., to je i u duhu prava Europske unije zahtjev tužitelja za utvrđenje ništetnosti odredbe čl. 5.2 ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovoreno kako se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 0,50% iznosa kredita osnovan.

Ista je protivna i osnovnim načelima obveznog prava poput načela ravnopravnosti stranaka ugovornog odnosa i načelu dužnosti suradnje stranaka u ugovornom odnosu, kao i zabrane zlouporabe prava. Banka- tuženik ugovaranjem ovakve odredbe je ta osnovna načela iz ugovornih odnosa prekršila, iskoristivši poziciju jače strane u ovom ugovornom odnosu.

Slijedom toga valjalo je odlučiti kao u točki I izreke ove odluke.

U odnosu na navod tuženika da je potraživanje tužitelja u zastari valja navesti kako taj prigovor nije osnovan, naime uzimajući u obzir pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020., po kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05. (članak 104. stavak 1. ZOO/91.) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora staloga zastare nema.

Kako je odredba čl. 5 st. 2 ugovora o kreditu ništena to je tuženik temeljem odredbe čl. 323 st. 1 ZOO-a u vezi s odredbom čl. 1111 ZOO-a dužan tužitelju vratiti iznos od 111,05 EUR zakonskom zateznom kamatom koja teče od dana 07.04.2006 dana kada je ista tužitelju naplaćena pozivom na odredbu čl. 1115 ZOO-a jer se tuženik ima smatrati nepoštenim stjecateljem jer se radi o povratu onog što je tuženik stekao na temelju nepoštenih ugovornih odredbi stoga je odlučeno kao u točki II izreke ove odluke.

Ostali navodi parničnih stranaka nisu posebno obrazlagani budući nisu bili važni za presuđenje u ovoj pravnoj stvari .

Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl.154. st. 1. i 155 Zakona parničnom postupku pa je tužitelju zastupanom po punomoćniku iz reda odvjetnika priznat je trošak sastava tužbe u visini od 25 bodova (Tbr. 7, toč.1) za zastupanje na ročištima održanima 20. svibnja 2026 i 06. srpnja 2026. svaki u visini od po 25 bodova (Tbr. 9 toč.1), vrijednost boda 2,00 EUR sve uz priznanje 25 % PDV-a, a odmjereno sukladno Tarifi o nagradama i naknadi za rad odvjetnika. Tužitelju je valjalo priznati i trošak sudske pristojbe na tužbu od 6,64 EUR, na presudu od 30,00 EUR što sveukupno iznosi 224,14 EUR. Na dosuđeni iznos troška tužitelju pripadaju zakonske zatezne kamate od presuđenja pozivom na odredbu čl.151 st. 3.ZPP-a. Slijedom toga odlučeno je kao u točki III. izreke presude.

U Rijeci 29. srpnja 2026..

S U D A C
Katarina Bajčić Ivančević

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana održavanja ročišta na kojem je presuda objavljena ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa presude ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje.

Žalba se podnosi u tri istovjetna primjerka putem ovog suda, a o žalbi odlučuje nadležni Županijski sud u RH.

D N A :

- pun. tužitelja uz rješenje o plaćanju sudske pristojbe na presudu
- pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088b-5ce9b**

Kontrolni broj: **0f3f9-60116-d16e0**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.